

drošču? Hdže namakajh lepšihu wučzbu? Zaposchtoljo šu šo šmjercze njebojeli, dofelž šbóžne žiwjenje w Xhrystušu mējachu. A naž mohlo abo dyrbjalo hroženje a hanjenje a wučzbowanje traščic? To by bylo, kaž dyrbjala šo mudročšč khowacž pšched tórnošču abo wěra pšched hludom. Na czaš wšchaf móže czert dohncze šwjeczicž a njepšhecžel wěry wyštacž, šo kónž zyrkwje pšchindže. W tajtim šlym czašu je wjele šhubjeneho luda. Ale Knjesowa wošada woštanje. Zeje šdychowanie je pšched Bohom hižo wučzowane, hdž tež wócžto hišče njewidži, šo pomoz Boža pšchindže. W potajnym Bóh hižo wobroczi myšl ludow. Bóh rosbije hordočšč a šméch. Bóh je se šwojej wěrjazej zyrkwju, šo hela ju njemóže pšchemóz.

Wišehomózny, šdžerž ty šplnje
 Swoju zyrkej tu a tam!
 Měr, šchit, žohnowanie šmilnje
 Wudžel wšchitkim šchescžanam!
 Spožčž wšchem, šo šo nakasaja
 A tam wěczun šbóžnoščž maja!
 Šamjeń.

Salzburgszu.

(Wtracžowanie.)

Tola, wón bě šo molik. Šjawnych Božich šlužbow a natwarjaznych šhromadžinow wjazny njebě; předarjo njemóžachu dla wobkedžbowarjow wjazny po kraju wokotopucžowacž a předomacž. Tola mnoho š tnych, kotřiž šo po šdacžu ke katolskej wěrje wušnawachu, mējachu w šwojich domach šwoje natwarjenje š knihow a w nutrnosčach. Tute knihi kaž tež Bibliju a špěwarške khowachu paš w potajnych kamorkach a kucžikach, paš pod šhpundowanjom, w pinžach, na šubjach, pod semju, w šynje a šlomje abo hdžež hewaf khowantki běše. Štaršchi roswočowachu šwoje džeczi šradžu w ewangelškej wučzbye. Tak rosšchěrješe šo w Salzburgškim kraju ewangelška wěra šnowa njech tež šradžu a w potajnym, a to wošebje pod arzbiskopom Barišom Hadrianom, kotryž bě bóle mišy a 1619—1653 knježeše. To drje bě czaš 30lětneje wójny; tola tuta šo se šwojej bědu a nusu hóršeho Salzburgšeho kraja njedtóttny; tola to dobre, šchtož měrwočžinjenje lěta 1648 pšchindže, wuži tež tutón kraj: Wjerchojo wobkhowachu drje prawo tnych, kiž běchu hinascheje wěry, wupošacž, tola to šmédžeše šo jenož štacž bjes wišeho czwilowanja a potrješenym dyrbješe šo 3 lěta czaš woštajicž ša šradžowanie šamóženja atd.

Wono šo praji: prawa tu šu, šo bychu byle šamane! Po tutym šłowje mēješe šo tež arzbiskop Maximilian Gandolf, 1668—1687. W lěcže 1683 běchu ješuwitišny špionjo — Ješuwitojo šu tola pšchibahani njepšhecželjo reformazije a jeje zyrkwje! — w Teferegškim dole potajnu lutheršku wošadu wušlédžili. Zeje štawy běchu jednori hórnižy a ratarjo; šwontnje šo mējo po wašchnju katolskeje zyrkwje, pytachu woni šwoje natwarjenje w ewangelškej wučzbye. Šnydom šapocža šo pšchescžehanje: Kapuzinarjo pšchindžechu a wobškoržby a šašudženja. Ale runje to nawopacžne dozpiču: niž podcziknjenje ale pošylnjenje Ewangelškich.

Ewangelškim našta tu wjednik, šwěrnny a šylnny: Jošef Šchaitberger. Hewaf jednory hórnik bu wón tu wěrnny wjednik. Š nim wušnachu šo woni šjawnje a šprawnje š ewangelškej wučzbye a jeje Božim šlužbam a šo šapowjedžichu katolskim Božim šlužbam, mišcham a putnikowanjam.

Arzbiskop, šwoju njemóz pšhecžiwio tajkej wěrymožny

špóšnawajo, pytaše wupucž a namaka lešč: Tuczi Ewangelšny, tute powoštanski reformazišeho czaša a hibanja, njemédžachu nadobo ani lutheršeho ani reformištšeho wušnacža byčž, ale nekajka šekta, a to tohodla, šo njebychu woni tak džel mēli na dobrotach měrwočžinjenja lěta 1648, ale daczi byli do wole a možny arzbiskopa a jeho pomoznikow. Šchaitberger a drušy buchu pšched šudništwa žadani do mēšta Hallein a do Salzburga; tam šo jich se wiškej lešču prašchachu, jim pašle powlafuju. Tola tuczi wušnachu šo nješampłeni š Augšburgšemu wěrwošnacžu. Tuž tytnychu jich do jaštwa a tam czinjachu Kapuzinarjo pošpny, jich šašo ša katolsku wěru dohncž. Podarmo. Tuž puščeži jich arzbiskop, jim porucžiwšchi, šo bychu jemu pišnje šwoju wěru a wučzbu rošestajeli.

Šchaitberger wudžela tajke rošestajenje a pšchepoda jo arzbiskopej, jeho prošcho, šo by jim jich Bože šlužby woštajik a jim jich džeczi, kotrež běchu jim wšali, šašo daš. Podarmo. Wjele bóle: arzbiskop wša jim dželo a šašlužbu, šataša pšchecžne šubšlow, da jim jich biblije a druge pobožne knihi wšacž a špaličž a napoščži pjenježne šhoštanja.

Podarmo. Wulka wjetšchina wošta šwěrna. Ženož maša licžba šwoli do toho, šo po šdacžu ke katolskej zyrkwje pšchiwobrocžicž.

Tu wuda arzbiskop wufas, kotryž pšchi šwojej hrubosčiči ničžo šchescžijanšeho njejewi: Wobšredž kruteje šymy 1685 dyrbja Ewangelšny woštajiwšchi džeczi a šamóženja š kraja wučzahncž.

Šlakanje a žaloščjenje! Podarmo. Šchescžijanški arzbiskop šamóh, 600 džeczi wobohim štaršchim, šlakazym macžerjam wšacž. Tute džeczi mējachu šo po katolsku woczahncž.

W czyrjódčach, 50 abo 60 wošobow šylnnych wučžechu Ewangelšny pšchi wulkej czěštanžy š domišny, šhudži, wurubjeni, a czehnjechu pšches horn a došny do Ulma, Augšburga, Šürnberga, Šrankfurta a dale, šo bychu tam pšchebytka namakali. Wišcho šhromadže je tehdy wjaz hacž 1000 wošobow wučzahncž; a tutym wšachu šamóženje a džeczi. Na 900 džeczi doznyka bu drje tehdy štaršchim wutorhnyjenych.

Šchaitberger šašndli šo se šwojej žonu w Šürnbergu a dželajše w drjewje. Tola pšchi tym wón nješapomni na nadawš, kotryž mēješe mjes wěrybratrami. Wón pišajše listy pošne natwarjenja pošylnjenja na Ewangelškich w Salzburgškej; haj wón šam pučžowaše šaš a šaš po došach a hórach Salzburgšeho kraja, šo by trošchtowaš a šylnik tnych, kiž tam wěry dla tradachu a czerpjachu. Wón bu jim — ertnje a pišnje — dušchepajšny a předar a wjednik.

Wišches ewangelške kraje Šemškeje šbėhny šo rošhorjenje dla tajkeho šašhadženja Salzburgšeho arzbiskopa. Šriedrich Wilhelm Wulki, Šurwječch Braniborskeje, bě přeni, kotryž arzbiskopej jeho njeprawo wótrje rošestaja. Tola to bě tež šašo podarmo kaž dalšche šakrocženja Ewangelškich.

Š tutoho widžimny, šo njebě halke šyma 1731—32 ša Salzburgšich šrudna a žaloštna, ale šo hižo džel š nich počžepi wulku šrudobu nēhdže 50 lět předy.

Š lětom 1709 pšchindže ša Ewangelšich Salzburgšeho kraja lepšchi czaš. Arzbiskop Šranž Anton, kotryž hacž do lěta 1727 knježeše, našta knježstwo. Jeho czaš njewoštba bjes žohnowanja. Ewangelška myšl w kraju šo šylnni. Tu šylnicž pomhaše wošebje to, šo wobndlerjo czitachu najlepšche ewangelške knihi a špišny, a to, šo Šchaitberger š wukraja se šwojimi listami tak šwěru šwój ewangelistiški nadawš na domjazymy dopjelneše; tute listy dawachu wošadny

mjes řobu dale tak něhdže kaž to w japořchtolřim czařu listy japořchtolow. A třecza wořebna pomoz bě Ewangelřkim to, řo mōzachu modleřřke a natwarjaze řhromadřijny wotněwacz, dokeľž wyřhnořcz to czerpješke.

Tola bēda! Čřim hōrje bu to pod nařlēdnikom. A ř nim přchindžemy nětk, kaž to teř ř licžbow řpōřnawaczje, do toho řtnřkneho czařa, do kotrehoř nař lētũřke 200lētne wopominanje wrōczō pokajuje. S lētōm 1727 bu ř arzbĩřkopom hižo wot nař mjenowaný Leopold Anton řwobodny knjes von Firmian, řiž hacž do lēta 1744 knjeřeřke. Stawiřnarjo prařa, řo bē lořkeho řiwjenja, nahrabny a řwōlniwy řa řawjeřelenja. Podobnje bē hižo wo druhim arzbĩřkopu řudžene, a tutōn bē teř njepřheczel ewangelřkeho řibanja. Řhnutne wēřřiwjenje ewangelřkich poddanow njeje řo řnjekto ř lořkořmňřlenjom knjeřow.

(Pofracžowanje.)

S Luřizy

Kař řo czařny minu. Skoro 5 lēt to hižo je, řo ma nařcha Luřiza nowe řyrřwĩne řarjadowanje, řo njeje wjazny řyřř pod mjenom „Konřistorialbezirk der Oberlausitz“, ale řo ma, kaž Sařřka hewat, řwoje eforije abo řyrřwĩne wokřieřny, a to řchřni. S 1. oktobrom 1926 řapoczja řo tutōn nowy porjad, njeř teř mōžno njebē, wřchēm 4 eforijam — w Budyřchinje, Lubiju, Kamjenzu a řitawje — hnydom řuperintendentu dacž. Lubijřka eforija mējeřke přēnja řwojeho duchowneho wjedniřa, ř řuperintendentu řranku; wona pař je teř přēnja, kortař ma nětk po 5 lētach hižo drugeho, ř řuperintendentu řagřcha, dokeľž bu přēni do eforije mēřta Plauena powořany. Pōřlēdnja dořta řitawřka eforija řuperintendentu. Sa wřchē řchřni eforije, ř kotřnyř ma řōžda řa řwojeho duchowneho wjedniřa řuperintendentu, řtutkuje w Budyřchinje jurĩřřřř řarjadniř, tũhwĩlu ř řyrřwĩnořamřřř rada dr. Thomas, kotřnyř ma nětkle dowol.

Eforijow mamy w zřlej Sařřke, kotřař ma po ludlicžēnju lēta 1925 4 495 765 wobnyřerjow, 31. Tute jednocřa 1165 wřchelariř wōřadow; w tutnyř je 1547 řarřkich mēřtnow. Se wřchelariř přchicžinow je wjetřcha licžba řarřkich mēřtnow nětkole bjes duchowneho. W lēczje 1930 bē řiř 1306 řararjow w řluřbjje, nimo toho 11 pomoznyř duchownyř; 241 řarřkich mēřtnow njemējeřke řararja. Sa něhdže 2886 duřchow mēřachmy tu w Sařřke potajřim řaru a řa 3419 duřchow řararja.

Nařcha Luřiza ma, kaž hižo nařpomniřmy, 4 eforije a we tutnyř 129 wōřadow; mjes tutnyř řu někotre, kotřeř do 1925 do konřistorialneho wokřieřa njeřřluřchachu, ale do druhĩř herbřřkich eforijow, na přch. do Radebergřke, tař Ĥodřij, Biřchdorf a dr. W tutnyř wōřadach je 163 řtatnyř řarřkich mēřtnow; ř tutnyř bē řiř 1930 24 bjes duchowneho. S 11 pomoznyř duchownyř njebē we Luřizy 1930 řadny. Luřiza ma potajřim řa 2510 duřchow řarřke mēřtno a řa 2043 duřchow řararja.

Budyřka eforija je najwjetřcha mjes tutnyř řchřřjōmi, ma wjazny hacž 130 000 duřchow na 311 mēřtnach; mjes tutnyř řu 3 mēřta. Wone řluřchēja do 34 wōřadow a maja 34 Bořich domow a 47 řarřkich mēřtnow. 1930 bē pař tu jenoř 39 duchownyř. Ř tutnyř mamy přchilicžicž wōřadu řařtwow ře 750 duřchēmi a ř 1 řararjom. Na 2773 duřchow woblicžĩ řo drje tu řarřke mēřtno, řarar pař hacle řa 3342 duřchow.

Po licžbjje duřchow je řitawřka eforija druga; wona ma 107 500 duřchow na 72 mēřtnach, mjes kotřnyř řteř 2 mēřcže. Wōřadow je tu 31 ře 44 Bořimi domami abo rumnořczēmi a ř 39 řarřřimi mēřtnami; ř tutnyř bēřhu 4 bjes řararja; řa

2754 duřchow je tu potajřim w přchēřřku jene řarřke mēřtno a řa 3069 duřchow jednyř duchownyř.

Třecza je Lubijřka eforija, kotřař ma 92 626 duřchow, 35 wōřadow, 39 Bořich domow a řapařow a 42 řarřkich mēřtnow; wona ma pař 5 mēřtnow. Ale jenoř 36 řararjow tu bē; na jeneho mařch potajřim licžicž 2537 duřchow, na jene řarřke mēřtno 2205. Teř tu je hiřchcže wōřebita wōřada: Wuřtaw Grořřchweidnitz ř 820 duřchēmi a 1 řararjom.

Najmjeřřchi wokřieř po licžbjje duřchow je Kamjenzřřř: 78 662 duřchow, 32 wōřadow, 41 Bořich domow, 35 řarřkich mēřtnow; ř tutnyř bē řiř 6 bjes duchowneho; řa 1 řarřke mēřtno je tu 2247 duřchow, řa 1 řararja 2712. Teř tu ma řo přchilicžicž hiřchcže wulki Urnsdorřřř wuřtaw ře 1731 duřchēmi a ř 2 duchownymaj. —

Eserbřke wōřady řu rosdžēlene do 3 eforijow, dokeľž řo tehdy ani krajne konřistorřtwō ani krajna řynoda njemōžēřke rořřudžicž, na to dživacz, řo řu nařche dwojorēczne wōřady něřchto hinařřke hacž jenorēczne, a řo je řa řiř řiwjenje najřpomozniřke to, řo řo wřchē řjednocřa do jeneje eforije pod řuperintendentom, řiř je řerbřkeje rēczje mōžnyř. A to je to, řchřtoř nař teř dženřa přchĩ nownyř řarjadowanju njeřpōřořa; jemu pobrachuje řrořumjenje řa to, řo řmy my Eserbja Eserbja.

W Lubijřke eforiji mamy jenoř hiřchcže 2 wōřadže, kotřeř matej řōžda řwojeho řerbřko-nēmřřkeho duchowneho: Buřezny a Nořaczizny; niz dořho hiřchcže, řo bēřhu to 4 wōřady a 5 duchowni: Keřlizny a Koteřny. Tutej matej řnajmjeřřcha hiřchcže porjadne řerbřke Bože řluřbjny na wēřřnyř njedželach. S tutnyř přchēnēmčženjom řu Nořaczizny tař rjeř řkoro wotřēřnjene abo tola na řwonřownym řtejnĩřchcžu wōřtajene.

Kamjenzřřka eforija ma jenicžku řerbřku wōřadu: Wōřřlink ř 1 řararjom. So njeby tuta trjebařa tař wōřhrocžena bnyč w tutnyř wokřieřku, by drje řo řodžalo přchĩ nownyř řarjadowanju přchēd 5 lētami řmōžnicž.

Wřchē druge dwojorēczne wōřady řluřchēja do Budyřkeje eforije: Miřhařřka wōřada w Budyřchinje ř 2 duchownymaj, art ř 1, Ĥodřij ř 2, Ĥrodčĩřchcžo ř 1, Ĥucžina ř 1, Klũřř ř 1, Rařezny ř 1, Ĥupoj ř 1, Mařeřchēzny ř 1, Minarař ř 1, Njeřwačřidlo ř 1, Budēřezny ř 2, Pōřřchizny ř 1, Řhwaczizny ř 1, Wjelečřin ř 1; ř tomu Budyřřřř, kotřnyř je ř Pōřřchizami řjednocženyř a Ĥuřřka a Ĥorni Wujeřd, kotřeř wōřadže matej nēmřřkeho duchowneho, tola pař porjadnje na wēřřnyř njedželach řerbřku Božu řluřbu. Tu je potajřim 15 wōřadow, kotřeř maja řwojeho řerbřkeho duchowneho abo dweju, jena, kotřař ma ř drugej řromadže řerbřkeho duchowneho a 2, kotřeř matej nēmřřkeho duchowneho.

Wřchō řromadže mamy we Luřizy potajřim hiřchcže 18 wōřadow a 21 duchownyř, kotřĩř řu řerbřkeje rēczje mōžni, — přchĩ tym je řobu licženyř Budēřczanřřř pomoznyř duchownyř.

Ř tomu přchindže Budyřřřř, a ř tutnyř by to 19 wōřadow a 21 duchownyř byřlo. Nimo toho 4 wōřady, kotřeř maja drje nēmřřkeho duchowneho, tola pař hiřchcže řerbřke Bože řluřbjny.

To je přchēřlad, ale niz řwjeřelazeho řa nař Eserbow. Nadřřřřomnje njejewĩ řo we řuřřřřch wōřadach tōn njedōřtatř, wo kotřnyř hewat řlyřřřř ř krajĩnow, w kotřnyř řo dwař narodaj a dwē rēczĩ dōřkatej a přchēřhodnyř a jednocženja řo řtawaja, mjenuřnyř řo mjes druhim teř pobořnořcz a dobre řřchēřcžijansřke pōčřĩnři czerpja. So tomu niz tař, to je dwōřnyř a třōřnyř nařch nadawř nětkle, hdyř wřchēm druhim czeřam řo džen wote dnja přchĩdawaja nowe a wulke. Dzeržmyř, lubĩ Eserbja, řrucže a njepowalnje nařchĩř wōřzow a mačřerjow rēcz a wēřu! —

Zyrkej a stat.

Zona a zyrkej. Sjednoczeństwo ewangeliskich žónskich towarštwow Sakſkeje wuhotuje 22. hač 24. septembra w domje młodnych holzow w Niederrödernu kursus, i kotrymž chze žony, wožebje te, kotrež su žobu we wožadnych zastupještwach, ros-wucžicž wo praščenjach zyrkweje a wožadny. Pšchednošchowacž a rěczecž tam budžeja na pšch.: Wo nadawkach žony we wo-žadže, wo zyrkwinej wustawje a wožadže, wo nadawkach žo-ny w synodže, wo zyrkwi a skutkach lubošće, a dale: Žónske towarštwow a wožada; towarštwow młodžiny a wožada. Šchtóž chze žo wobdželicž, dyrbi to hač do 10. sept. wošjewicž na: Zrl. Dr. Morgenstern, Dresden=II. 1, Ferdinandstr. 19 II. Sa džen ma žo płacžicž 3,75 hr., ja to mašch kursus, bydlenje a jědž. — To je zyle wěšće něšto nusne. Brach našeho wožadneho a zyrkwineho žiwjenja je, so žo mužojo a žony pšchemalo ja njo šajimuja, so pobrachuje šrošumjenje ja to, šhto to rěta, bncž staw šchescžijanškeje wožadny, ja to, so mašch jako tajki nadawki pšchibžlušchnošće, prawa, šamolwjenje.

Španiſka a Rom. Sda žo, so žo wurunatej. Kardinal-primas Segura bě Španiſku wopušcžicž, jako žo šchpaniſki lud — abo to drje je wopač prajene, dyrbinny drje prajicž: jako žo našchěžuwane čyrjodny luda — pšchecžiwio kłóšchtram wobrocžichu. Jako chzynšche pošdžišcho štradžu do města Toledo wrócžo, wupolaša jeho nowa wyšchnošć. Nětk je žo kardinal i listom na wyšchnošć wobrocžicž, i kotrehož móžesh žebi wucžitacž, so nětajke šjednanje je štatom pyta; prožny wo to, so njeby wyšchnošć žemu šadžewala, žo wrócžicž, dokelž tola tež wucžinjeny konfordat hišchže płacži.

Wšchelake i bliska a daloka.

Žnjowny džakny žwjedžen budže lětka našch njedželnič 18. njedželu po žwj. Trojizny žobu žwjecžicž a to tohodla, dokelž tehdy pruska krajna zyrkej žnjowny džakny žwjedžen žwjecži a dokelž je ja tutu njedželu knjes šarač Malink žnjow- we džakne předowanje ja našche šopješko pšchilubič.

W Boršchizach bě žerbſka ſtudowaza młodžina džen 8. a 9. augušta wuhotowala žwoju hłownu ſthadžowanu. — druhu w Boršchizach; přenja bě tam byla 1908. A wona je žo derje radžika, haj wobtrucža žo nam, so bě wušnamna a se žwojim wušbytkom šakladna ja pšchichod. Šsobotu bě hłow- na ſhromadžišna „Šwjaska žuziſko-žerbſkeho ſtudentſtwa“. 43 ſwjastariow bě pšchichlo. To je wulka a jara ſwjekelaza licžba. Šłowny pšchednošcht mješche Pawoł Nedo i Wóšpor- ka wo nowych žmērach a nadawkach žerbſkeho ſtudentſtwa, ko- tryž bě šakladny. Pod wjedništwom hłowneho šaršcheho Žurja Šencžla ſčžehowašche rosmotwa wo pšchednošchtu kaž dalšche ſnutšlowne jednanja, wožebje rošprawy a wólby. Sa hłow- neho šaršcheho bu wušwoleny dotalny podšaršchi Maks Kjecžka, ja podšaršcheho Pawoł Nedo. Šsobotnišche wuhoto- wanje žo škónczi je žerbſkim ſtudentſkim wjecžorkom. Nje- dželu popoždnyu bě hłowna ſthadžowanka i wažnym progra- mom; mješche jednacž wo praščenju: Studentſka a šokoliſka młodžina. Tuž bjes džiwa, so bě šala pošna luda. Šłowny pšchednošcht poſticži Jan Měšchtant wo „Šakladže našeho narodneho džeka“. Žón ſčžehowašche wobšcherna debatta, ko- traž wšhelke a tež šakladne myšlicžki a šakladny šjewi. Wo nich tu rošprawjecž, njeje móžno; šchtóž chze drobnišcheho wě- džecž, čžitaj wobšcherne rošprawy w „Šerbſkich Nowinach“; tež „Šerbſki Student“ drje hišchže nadrobnišcheho pšchinjeke. Wjecžor ſčžehowašche žerbſki šabawny wjecžor, kotryž wuhoto- wa ſtudentſtowo a Boršchizka „Šwěra“. Je žo wšchēm, kiž we pšchepjelnej sali běchu, lubič; jenož wobžarowachmy, so

njebě móžno poſajacž wulku hru „Knjes a robocžan“ dla njedoſahazeho ruma. Dalšcha šabawa i reſku žo pšchiamkny a pónđželu wulět, i kotrymž žo hłowne ſthadžowaniki wot dawna škóncžewa. Wulět dowjedže ſtudowazych do Šhwacžiz. — Nětk je hłowna ſthadžowanika jako ras nimo. Nječ žo depjelnja wulke nadžije a wocžakowanja, kotrež je šbudžika. — Běchmy tam jenož njedželu wjecžor; so dlěje njemóžachmy, wobžarujemy. A něšto druge tež wobžarujemy: So bě tam tak mało šarych ſthadžowanikariow, tak mało šarych žerbſkich akademikow a wucžerjow. A dokelž žo nam praji, so je to šnamjo ſthadžowanikow poſlednich lět, wobžarujemy to čžim bóle: Študentſtowo nješmē ſhubicž, abo lěpje, dyrbi ſtrucžicž ſwiſk młodnych ſtudentow je šarymi ſthadžowanikariemi a tucži maja runje tak tutón nadawč a maja pytač tutón ſwiſk wo- žebje — kaž to wot dawna žem tež tak bě — na ſthadžowan- kach; tam je ſkladnošć žo ſejnacž, ſrošumicž a hdyž dyrbi bncž, tež dorěczecž. Nječ wobej štronje, młodži a štari, na tole džiwa. To žada žebi lěpšche našeho žerbſkeho naroda a džeka. Přjedny je to bylo tak, tež wožebje w čžaku, jako bě přenja ſthadžowanika w Boršchizach; to bě w tych lětach, jako žo to nowe hibanje, kotrež je žo nětk tak wuwilo, mjes žerb- ſkimi ſtudowazyimi šnowa šapocža. Šdyž tutón njedoſtatč nět- čžichich ſthadžowanikow wobžarujemy, wjekelimy žo čžim bó- le na wulkej licžbje ſtudowazych a na jich žwěrnym džele a škutkowanju; žlyšchachmy, so bě jich tam wišcho hromadže na 60 abo wjazny bylo. Nječ je tuto žohnowane a se žohnowa- njom ja našch žerbſki lud.

W Šhwacžizach ſhromadži žo pónđželu 7. septembra žerb- ſki ſeminar ja ſtudowazych bohokłowzow. Do njeho pšchichdu tam pjecžo. To je po wjele lětach šažo ras tak wulka a ſwje- kelaza licžba. Jedny i nich je hižo 3 ſemeštry ſtudowal, šchtyrjo halle přeni. Šserbja maja potajkim ja dalšchi pšchichod do- breje nadžije, so šmēja ja žwoje wožadny došć žerbſkich du- chownych.

We Rašu požwjecža Šserbja njedželu 30. augušta nowy pomnik ja našeho šlawneho špěwarja Handrija Šejlerja. My poſajujemy tež tu na tutu žwjatocžnošć, so by žo tam prawje wjele Šserbow i bliska a i daloka wobdželičo. Drobn- nišche wo tym wucžitaj žebi kóždy i našchich „Šerb. Nowin“.

Lištwanje. R. we W. ja 13. po žwj. Trojizny.

Do wožadow a knježim duchownym: Wješcha licžba wo- žadow hišchže je w Sakſkej a wožebje w Pruskej, kotrež nej- žu žwoje štawišny w našchim njedželniku wošjewiše. Niž jenož redaktor, ale tež wožadni poſajuja i tutym na tutón pobrach a prošcha naležnje, so bychu šbytkne wožadny tu žwoje šta- wišny, po móžnošći i wobrašami, podale. Je to šajimawe a dobre ja wožadnych kaž ja Šserbow dožyla. Tuž, prožnymy, do džeka!

Redaktor.

S. B. a J. W.: Wulki džak ja poſnyčki a pomoz! Wuži- jemy wišcho, kaž žo hodži. Witane žu nam wožebje kěrlušche a špěwy ja wožebite dny a žwjedženje, kaž na pšch. kermušchu, rešormaziſki žwjedžen, poſutny džen, njedželu šemrěnych.

Redaktor.

Pšchedatwa: Šsmolerjež knižicžišchčjetnja a knižatnja, j. dr. i w. r. w Budyſchjinje.